

JEAN BAPTISTE POQUELIN MOLIERE
(1622-1673)

LAKOMEC

ŠTVRTÉ DEJSTVO

Siedmy výstup (Harpagon sám)

HARPAGON

(už zo záhrady ho počut' kričať:

chyt'te zlodeja; príbehne bez klobúka)

ZLODEJ! Zlodej! Vrah! Mordár! Spravodlivosť, ó, spravodlivé nebesá! Som stratený. Som zavraždený. Krk mi podrezali. Ukradli mi moje peniaze. Kto to mohol byť? Kde sa podel? Kde je? Kde sa skrýva? Čo robiť, aby som ho našiel? Kde utekať? Kde neutekať? Nie je tamto? Nie je tuná? Kto si? Stoj! (Chytí sa sám za ruku.) Vráť mi moje peniaze, oplán!... Ach, veď som to ja. Už sa mi z toho rozum múti. Už ani neviem, kto som, kde som, čo robím. Jaj, jaj, moje úbohé peniaze! Moji drahí priatelia! Ozbíjali ma o vás. A keď mi vás vzali, stratil som svoju oporu, svoju útechu, svoje potešenie. Všetkému je koniec. Už nemám čo hľadať na svete. Bez vás mi žiť nemožno! Už mi je amen, nevládzem ďalej, to je môj koniec, moja smrť, môj hrob! Nieto tu nikoho, čo by ma vzkriesil, čo by mi vrátil moje drahé peniaze, alebo mi aspoň prezradil, kto ich vzal? Ha, čo vravíte? Nikto nič! Nech to už ktokoľvek urobil, musel paromovsky striechnuť na vhodný čas. Vybral si práve chvíľku, keď som hovoril so svojím nezdamným synom. Preč odtiaľto! Idem po policajtov a dám na škripec natiahnuť všetkých, čo sú v dome, slúžky, sluhov, syna, dcéru a naostatok aj seba. Čo je tu národa! Na koho vrhnem pohľad, každý mi je podozrivý, v každom vidím zlodeja, čo ma okradol. Ha? O kom sa to tam zhovárate? O tom, čo ma obral? Aký je to tam hore hurhaj? Je azda tam ten môj zlodej? Pre živého boha, ak viete niečo o ňom, prosím vás, povedzte mi to. Neskrýva sa medzi vami? Všetci sa na mňa dívajú a smejú sa mi. Nuž rýchlo po komisárov, drábov, žalárnikov, sudcov, po mučidlá, šibenice, katov! Všetko do nohy dám повеšať, a ak tie peniaze nenájdem, obesím sa aj ja.